

25,02,2022 r.

**Ministerstwo Sprawiedliwości
Al. Ujazdowskie 11**

00-950 Warszawa

Petycja do Ministra Sprawiedliwości

W związku z ujawnieniem, że Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, jest niezgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1, z art. 77 ust. 2 i z innymi Konstytucji RP.

Jest niezgodne z art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk i z innymi kpk.

Jest niezgodne z art. 148 § 1 i 2 kk, z art. 173 § 1 i 3 kk, z art. 177 § 1 i 2 kk, z art. 231 § 1 i 2 kk, z art. 233 § 1 i 4 kk, z art. 234 kk, z art. 235 kk, z art. 236 kk, z art. 239 kk, i z innymi kk.

W związku z powyższym, zwracam się z uprzejmą prośbą o wprowadzenie zmian do ww. rozporządzenia do § 153, § 156, § 216, § 221, 253 i § 256 i innych.

Proponowane zmiany:

I. Do § 153 dodać pkt. 4 i 5 o treści:

4) Prowadzący śledztwo na bieżąco sporządza spis wszystkich dowodów wniesionych do sprawy.

5) Prowadzący śledztwo na bieżąco, w sposób rzetelny z zasadami logicznego rozumowania, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, ocenia cały zebrany materiał dowodowy z każdego dowodu oddzielnie i sporządza protokół z dokonanej oceny każdego dowodu oddzielnie i wymienia dokonane ustalenia.

5a) Z dokładnym opisem dokonuje logicznej i zrozumiałej oceny, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, wskazuje prawidłowe przesłanki i ustalenia, oraz wskazuje podstawy faktyczne i prawne, które prowadzący śledztwo, przyjął za wiarygodne do ustalenia faktów z dokładnym opisem ustaleń, które wydający postanowienie uznał za udowodnione, oraz na piśmie, dokładnie uzasadnia z przytoczeniem przepisów prawa, dla których odmówił dopuszczenia i wiarygodności wymienionych i innych dowodów i dla których nie dokonał opisanych i innych czynności, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej za podstawy do rozstrzygnięcia w sprawie.

II. do § 156 dodać pkt. 1a o treści:

1a) Opinia biegłych może być stosowana tylko do oceny dowodów wymagających wiedzy specjalnej i nie może zawierać wskazań co do mocy dowodowej ocenianego dowodu, nie może zawierać wskazań do oceny innych dowodów nie wymagających wiedzy specjalnej. Opinia biegłych nie może zawierać wskazań co do winy.

1b) W opinii biegły powinien wykazać logiczną i zrozumiałą, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, ocenę dowodów, na których oparł swe przekonanie i przyjął za podstawy do rozstrzygnięcia, dokładnie opisać wszystkie czynności, jakich dokonał i poczynione na ich podstawie ustalenia. W sposób rzetelny z zasadami logicznego rozumowania, ocenić cały zebrany materiał dowodowy z dokładnym opisem każdego dowodu oddzielnie, wskazać prawidłowe przesłanki i ustalenia, oraz wskazać podstawy faktyczne i prawne, które biegły przyjął za wiarygodne do ustalenia faktów z dokładnym opisem ustaleń, które biegły uznał za udowodnione i wymienia motywy i cele, dla których odmówił wiarygodności innym dowodom wniesionym do sprawy.

Opinia biegłego nie powinna zawierać sformułowań dotyczących winy oskarżonego lub oceny prawnej jego czynu, ponieważ uprawnienia w tym zakresie są wyłączną domeną sądu podobnie jak (przykładowo) ustalenie czy miało miejsce usiłowanie spowodzenia pożaru w rozumieniu kodeksu karnego. (Art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, art. 5 § 2 kpk. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1958 roku, sygn. akt III KRN 1261/57, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 1987 roku, sygn. akt III KR 235/87, postanowienie Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 grudnia 1993 roku, sygn. akt II Akz 355/93);

III. § 216 zmienić i zastąpić treścią:

§ 216. 1. Czynności przewidziane w art. 321 § 1 k.p.k. przeprowadza się, gdy istnieją podstawy do sporządzenia i wniesienia do sądu aktu oskarżenia, wniosku o wydanie wyroku skazującego lub wniosku o warunkowe umorzenie postępowania bądź skierowania sprawy do sądu z wnioskiem o umorzenie postępowania i zastosowanie środków zabezpieczających.

2. po przeprowadzeniu czynności przewidzianych w art. 309 do 318 k.p.k. i po uzupełnieniu śledztwa przewidzianego w art. 321 § 5 k.p.k. jeżeli nie zachodzi kolejna potrzeba uzupełnienia śledztwa, prowadzący śledztwo sporządza protokół z przeprowadzonego śledztwa lub dochodzenia:

a) Wymienia dowody, na których oparł swe przekonanie i przyjął za podstawy do rozstrzygnięcia, dokładnie opisuje wszystkie czynności, jakich dokonano i poczynione na ich podstawie ustalenia. W sposób rzetelny z zasadami logicznego rozumowania, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, ocenia cały zebrany materiał dowodowy z dokładnym opisem wskazuje prawidłowe przesłanki i ustalenia, oraz wskazuje podstawy faktyczne i prawne, które prowadzący śledztwo, przyjął za wiarygodne do ustalenia faktów z dokładnym opisem ustaleń, które wydający postanowienie uznał za udowodnione,

b) prowadzący śledztwo, w protokole wymienia i opisuje wszystkie czynności, których nie dokonał, wymienia i opisuje wszystkie dowody, których nie dopuścił w sprawie, lub odmówił dopuszczenia w sprawie.

c) W sposób rzetelny z zasadami logicznego rozumowania, w sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, ocenia dowody i czynności, których nie dopuścił w sprawie, lub odmówił dopuszczenia w sprawie wymienionych i innych dowodów, z dokładnym opisem dokonuje prawidłowe przesłanki i ustalenia z zasadami logicznego rozumowania, wynikające z dowodów, których nie dopuścił w sprawie, którym odmówił dopuszczenia w sprawie i z czynności, których nie dokonał i odmówił wiarygodności, z podaniem motywów i celów, dla których odmówił wiarygodności innym dowodom wniesionym do sprawy.

d) Dokładnie wymienia wszystkie dowody i czynności których prowadzący śledztwo nie przyjął za podstawę do ustaleń w sprawie. W sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, wymienia cele i motywy dla których prowadzący śledztwo odmówił wiarygodności wymienionych dowodów i dla których nie przeprowadził wymienionych czynności i wymienia wszystkie ustalenia wynikające z dowodów i z czynności których prowadzący śledztwo odmówił wiarygodności.

e) Wskazuje podstawy faktyczne i prawne, dokładnie wymienia i opisuje w sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, cele i motywy dla których prowadzący śledztwo:

e1) nie dopuścił w sprawie, lub odmówił dopuszczenia w sprawie wymienionych i innych dowodów,

e2) dla których nie dokonał opisanych i innych czynności, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,

e3) Sporządza dokładne uzasadnienie, na piśmie, w sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, z przytoczeniem przepisów prawa, dokładnie wymienia i opisuje cele i motywy dla których odmówił dopuszczenia i wiarygodności wymienionych i innych dowodów i dla których nie dokonał opisanych i innych czynności, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej za podstawy do rozstrzygnięcia w sprawie, z podaniem motywów i celów, dla których odmówił wiarygodności innym dowodom wniesionym do sprawy.

IV. Skreślić obecną treść § 221 pkt. 2 i zastąpić treścią:

2. W uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu należy:

a) wymienić osoby, przeciwko którym toczyło się postępowanie, oraz przedstawione im zarzuty albo czyny będące jego przedmiotem.

b) Dokładnie przedstawić w sposób rzetelny i zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, z zasadami logicznego rozumowania i opisać czynności, jakich dokonano i poczynione na ich podstawie ustalenia, ocenić zebrane dowody i ustalenia, oraz wskazać podstawy faktyczne i prawne, które zadecydowały o umorzeniu.

c) Dokładnie przedstawić i opisać czynności, których nie dokonano, wymienić i dokładnie opisać w sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, dowody, których wydający postanowienie nie dopuścił w sprawie, oraz wskazać cele, motywy i podstawy faktyczne i prawne, na których podstawie wydający postanowienie nie dopuścił wymienionych i innych dowodów i nie dokonał wymienionych ani innych czynności,

d) Wydający postanowienie dokładnie wymienia i opisuje w sposób zrozumiały, również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej, ustalenia wynikające z dowodów których wydający postanowienie nie dopuścił w sprawie i z czynności, których nie dokonano, oraz wskazuje podstawy faktyczne i prawne, dokładnie wymienia i opisuje cele i motywy, na których wydający postanowienie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej z ustaleń wynikających z dowodów i z czynności, których nie dokonał, których wydający postanowienie nie dopuścił w sprawie, z dokładnym opisem, podstawy prawnej do umorzenia postępowania, z przytoczeniem przepisów prawa.

V. Do § 253 dodać pkt. 3 o treści:

3. Postanowienie o podjęciu na nowo umorzonego śledztwa lub dochodzenia należy wydać, z urzędu, niezwłocznie:

a. po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że w umorzonym postępowaniu lub śledztwie nie dokonano należycie czynności albo wykonane czynności zostały przeprowadzone z naruszeniem prawa, że zostały oddalone wnioski dowodowe wskazujące przeciwieństwo tego, co wykazały dotychczasowe dowody;

b) po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że w umorzonym postępowaniu lub śledztwie wydający postanowienie nie dokonał oceny wszystkich dowodów wniesionych do sprawy, ocena jest ograniczona do wybranych dowodów, jest sprzeczna sama w sobie i z materiałem dowodowym, którego prowadzący śledztwo nie dopuścił w sprawie i z innymi dowodami wniesionymi do sprawy, wskazującymi przeciwieństwo tego, co wydający postanowienie uznał za udowodnione,

c) po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że w umorzonym postępowaniu lub śledztwie wydający postanowienie nie wskazał podstawy faktycznej, prawnej ani przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, dowodom których odmówił dopuszczenia i innym dowodom wniesionym do sprawy, wskazującym przeciwieństwo tego, co wydający postanowienie uznał za udowodnione,

d) po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że w umorzonym postępowaniu lub śledztwie wydający postanowienie:

d1) nie wskazał dowodów, na których się oparł, nie wskazał podstawy faktycznej, prawnej ani przyczyn, dla których wydający postanowienie uznał za udowodnione,

d2) nie wskazał podstawy faktycznej, prawnej ani przyczyn, dla których wydający postanowienie nie dokonał opisanych i innych czynności i dla których odmówił dopuszczenia wymienionych i innych dowodów, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

d4. nie wskazał podstawy faktycznej, prawnej ani przyczyn do umorzenia postępowania,

d5. nie dokonał należytej ani żadnej logicznej, ani zrozumiałej oceny dowodów albo ocena i ustalenia są w sprzeczności z treścią i znaczeniem ocenianego dowodu, są niezrozumiałe, dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej.

VI. Skreślić obecną treść § 256 pkt. 1 i zastąpić treścią:

§ 256. 1. Odpowiedzi na pismo zawierające żądanie wszczęcia lub podjęcia na nowo umorzonego postępowania przygotowawczego w sprawie, w której uprawomocniło się postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego albo o umorzeniu śledztwa lub dochodzenia, jeżeli nie uzasadnia wszczęcia lub podjęcia na nowo umorzonego postępowania, prokurator wzywa wnoszącego do usunięcia określonych braków w określonym terminie. Wezwanie doręcza się wnoszącemu z pouczeniem o skutkach procesowych nieusunięcia braku.

a) Jeżeli w wyznaczonym terminie wnoszący o wznowienie nie usunie określonych braków albo po usunięciu określonych braków nie uzasadnia wszczęcia lub podjęcia na nowo umorzonego postępowania, odpowiedzi na pismo zawierające żądanie wszczęcia lub podjęcia na nowo umorzonego postępowania przygotowawczego w sprawie, w której uprawomocniło się postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego albo o umorzeniu śledztwa lub dochodzenia, udziela kierownik jednostki, w której wydano lub zatwierdzono postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania albo o jego umorzeniu.

b) W odpowiedzi należy wskazać, ze szczególnym odniesieniem się do okoliczności podniesionych w piśmie, podstawy faktycznej, rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów z dokładnym opisem, które prokurator uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, przyczyn celów i motywów z dokładnym opisem, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie z dokładnym opisem, podstawy prawnej do odmowy wznowienia, z przytoczeniem przepisów prawa. Prokurator, udziela składającemu pismo, informację o prawie do wniesienia zażalenia do organu wyższej instancji, z podaniem adresu instancji, do której należy kierować zażalenie.

VII. Skreślić obecną treść § 256 pkt. 2 i zastąpić treścią:

2. W przypadku złożenia ponownego żądania w tym przedmiocie, właściwy prokurator nie uwzględniając żądania, przekazuje pismo prokuratorowi nadrzędnemu nad tym, który wydał lub zatwierdził postanowienie. Prokurator nadrzędny nie uwzględniając żądania, jest obowiązany przedstawić je niezwłocznie właściwemu sądowi wraz z aktami sprawy i z uzasadnieniem, ze szczególnym odniesieniem się do okoliczności podniesionych w piśmie zawierającym żądanie wszczęcia lub podjęcia na nowo umorzonego postępowania przygotowawczego, ze wskazaniem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów z dokładnym opisem, które prokurator uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, przyczyn, celów i motywów z dokładnym opisem, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie z dokładnym opisem, podstawy prawnej do odmowy wznowienia, z przytoczeniem przepisów prawa motywów i celów, dla których swoją ocenę ograniczył do negatywnej, oceny wniesionych dowodów, na szkodę wnoszącego i do odmowy wznowienia śledztwa.

a) Przed dokonaniem czynności, o których mowa w pkt. 2, prokurator ma obowiązek osobiście przedsięwziąć lub zlecić Policji albo innemu uprawnionemu organowi sprawdzenie nowych istotnych faktów i dowodów, na które powołuje się wnoszący żądanie wznowienia.

Uzasadnienie:

Podpisane (przez Ministra Sprawiedliwości) Rozporządzenie z dnia 17 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, w całości jest niezgodne z Konstytucją i z ustawami, które postanawiają o odroczeniu odroczenia postępowania w sprawie o stwierdzenie bez winności.

§ 153, § 156, § 216, § 221 pkt. 2, § 256 i inne w.w. Rozporządzenia:

Są niezgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1, z art. 77 ust. 1 i 2 i z innymi Konstytucji RP.

Są niezgodne z art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk i z innymi kpk.

Są niezgodne z art. 148 § 1 i 2 kk, z art. 173 § 1 i 3 kk, z art. 177 § 1 i 2 kk, z art. 231 § 1 i 2 kk, z art. 233 § 1 i 4 kk, z art. 234 kk, z art. 235 kk, z art. 236 kk, z art. 239 kk, i z innymi kk.

Obecne rozporządzenie nie reguluje postępowania, ale pozwala a nawet mobilizuje do postępowania niezgodnego z ww. i innym prawem.

Nie reguluje postępowania dowodowego, i z naruszeniem ww. i innego prawa pozwala na dowolne wybieranie dowodów wygodnych do z góry zaplanowanego ustawienia sprawy i bez żadnego uzasadnienia ani oceny pozwala na niedopuszczenie żadnych dowodów na szkodę w ustawionej sprawie.

Bez wskazania żadnych dowodów i bez żadnej oceny dowodów pozwala na stosowanie powszechnie stosowanej metody twierdzenia:

"Ja tak stwierdziłem" Ja tak postanowiłem i zdania nie zmienię.

Pozwala na dowolną interpretację ustaleń dowodowych a także na dowolną interpretację prawa jak np. w sprawie Ds. 1177/13 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gostyniu, Magdalena Chuda twierdzi, że czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego i takie twierdzenie przyjęła za podstawowy dowód do umorzenia śledztwa w sprawie Ds. 1177/13, a w dalszym postępowaniu kolejni prokuratorzy i sędziowie potwierdzają twierdzenie prokuratora, że czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego i odmawiają wznowienia śledztwa umorzonego z naruszeniem prawa przez stwierdzenie że czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego.

Art. 7. Konstytucji RP, jasno mówi:

- Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Art. 32. Konstytucji RP.

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Art. 2. kpk. § 1. Przepisy niniejszego kodeksu mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby:

1) sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności;

dużo 2) przez trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa osiągnięte zostały zadania i cele postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w umiarkowaniu i poszanowaniu prawa do zasad współżycia społecznego; uwzględnione zostały prawnie chronione interesy pokrzywdzonego;

4) rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie.

§ 2. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne.

Art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

3. Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

Art. 5 kpk, § 1. Oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem.

§ 2. Nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Art. 170. § 2. kpk. Nie można oddalić wniosku dowodowego na tej podstawie, że dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierza udowodnić.

Natomiast § 153, § 156, § 216, § 221 pkt 2, Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. (Regulaminu) wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, nie reguluje postępowania prokuratury, ale z naruszeniem art. 7 i art. 32 ust. 1 i 2 z art. 38, z art. 42 ust. 3, i innych Konstytucji RP, z naruszeniem art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk z art. 170. § 2. kpk, z innymi kpk, z naruszeniem art. 231 § 1 i 2 kpk, z art. 233 § 1 i 4 kpk, z art. 234 kpk, z art. 235 kpk, z art. 236 kpk, z art. 239 kpk, i z innymi kpk, pozwala na różnie wręcz dyskryminacyjne traktowanie różnych podejrzanych, pozwala na dowolne gromadzenie dowodów na potrzeby obrony i na ukrywanie dowodów winy podejrzanych i jednocześnie pozwala na gromadzenie i tworzenie fałszywych dowodów i na fałszywe oskarżenia i skazywanie innych niewinnych osób.

Pozwala na uzależnianie śledztwa lub postępowania od uzyskania korzyści majątkowych; z naruszeniem art. 228 i innych kpk.

Art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

3. Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

Art. 5 kpk, § 1. Oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem.

§ 2. Nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Art. 193 kpk, § 1. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymaga wiadomości specjalnych, i zasięga się opinii biegłego albo biegłych.

Opinia biegłego nie powinna zawierać sformułowań dotyczących winy oskarżonego lub oceny prawnej jego czynu, ponieważ uprawnienia w tym zakresie są wyłączną domeną sądu podobnie jak (przykładowo) ustalenie czy miało miejsce usiłowanie sprowadzenia pożaru w rozumieniu kodeksu karnego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1958 roku, sygn. akt III KRN 1261/57, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 1987 roku, sygn. akt III KR 235/87, postanowienie Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 grudnia 1993 roku, sygn. akt II Akz 355/93).

W sytuacjach, gdy dowody świadczą o winie podejrzanego, gdy brak jest dowodów na kierowanie winy i na fałszywe oskarżenia innych niewinnych najczęściej poszkodowanych osób, prokuratorzy, sędziowie i inni prowadzący śledztwo wykorzystują samowolę jaką gwarantuje im ww. rozporządzenie, i zasięgają opinii biegłych, w celu wydania fałszywej opinii na potrzeby z góry ustawionej sprawy.

A biegli wykorzystują samowolę jaką gwarantuje im ww. rozporządzenie, w zamiarze uzyskania korzyści majątkowych, płaconych ze Skarbu Państwa, które są ustalane przez prowadzących śledztwo, biegli w obawie że nie zostanie im wypłacone wynagrodzenie albo będzie bardzo małe wynagrodzenie za wydanie opinii, wydają taką opinię jaką dyktują im prowadzący śledztwo. - *sprawa Ds. 1177/13 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu.*

Jak wskazują statystyki, za wydaną opinię pełną zrozumiałą, opartą na dowodach zgodną z wyliczeniami i z ustaleniami wynikającymi z dowodów i zgodną z prawem stanowionym i z prawem naturalnym, jest ustalane wynagrodzenie w wysokości do tysiąc pięćset zł.

Natomiast za wydanie opinii fałszywej, sprzecznej samej w sobie, z materiałem dowodowym opartej na różnych matactwach i na fałszywych dowodach, sprzecznej z prawem stanowionym i z prawem naturalnym, nielogicznej i niezrozumiałej.

Za opinię stosowną na potrzeby udzielenia pomocy do obrony podejrzanych sprawców wypadków i innych przestępstw.

Za opinię stosowną na potrzeby udzielenia pomocy zakładom ubezpieczeń OC w czerpaniu korzyści majątkowej na ustawową sumę 6 260 000 euro od jednego zdarzenia.

Za opinię którą nie jest opinią ale wyrokiem, w którym biegli z nadużyciem uprawnień obwiniają niewinnych, najczęściej poszkodowanych i uniewinniają podejrzanych sprawców przestępstwa, jest ustalane wynagrodzenie ze Skarbu Państwa w wysokości nawet powyżej dziesięciu tysięcy zł. za które to opinie zgodnie z art. 618f § 4a. kpk. z § 156 ust 3 omawianego rozporządzenia, za wydawanie fałszywych opinii wynagrodzenia dla biegłych nie przysługują.

To wskazuje dowody, że w ciągu jednego roku, gdy dochodzi do ponad 20 tysięcy wypadków, ze Skarbu Państwa jest wyprowadzane ponad 120 milionów zł. na wynagrodzenia dla biegłych za wydawanie fałszywych opinii, za które zgodnie z art. 618f § 4a. kpk. z § 156 ust 3 omawianego rozporządzenia, za wydawanie fałszywych opinii wynagrodzenia dla biegłych nie przysługują.

To wymaga wprowadzenia proponowanych i innych zmian w § 156 ww. rozporządzenia.

Prokuratorzy, sędziowie i inni prowadzący śledztwo wykorzystują samowolę jaką gwarantuje im ww. rozporządzenie, które pozwala a wręcz zobowiązuje do szybkiego umorzenia każdego śledztwa, ograniczają postępowanie do fałszywych ustaleń jakie dyktują im podejrzani i ich obrońcy lub kopiują ustalenia z fałszywych opinii, napisane przez biegłych. Dowolnie dopuszczają wybrane, najczęściej fałszywe dowody i fałszywe opinie biegłych, na potrzeby obrony podejrzanego i do umorzenia śledztwa, albo na potrzeby oskarżania niewinnych poszkodowanych lub innych niewinnych wskazanych przez podejrzanych, ich obrońców albo przez biegłych. *Jak w sprawie Ds. 1177/13*

Nie dopuszczają żadnych dowodów które świadczą na szkodę podejrzanego.
Bez dopuszczenia zebranych i innych dowodów, istotnych w sprawie, świadczących o winie podejrzanego, w krótkim terminie wydają postanowienie o umorzeniu śledztwa, na podstawie stwierdzenia, że czyn z art. xx kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego.

Jak np. na podstawie stwierdzenia, że: **czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego.** - sprawa Ds. 1177/13 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu

Jak np. na podstawie stwierdzenia, że: **czyn z art. 231 § 1 do 4 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego.** - sprawa PO IV Ds.7.2021/sw prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Zielonej Górze.

Przez umorzenie śledztwa w sprawie Ds. 1177/13, na podstawie stwierdzenia, że **czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. tj. powodowanie wypadków i zabijanie ludzi nie stanowi znamion czynu zabronionego**, Prokurator Magdalena Chuda dała jasny dowód, że obecnie w Polsce, podobnie jak przed kilkuset laty w Ameryce na dzikim zachodzie, każdy może zabić jedną lub wiele osób i nie ponosi za to żadnej odpowiedzialności:

Wystarczy że za narzędzie zabójstwa użyje zastawu ciężarowego lub innego pojazdu posiadającego ubezpieczenie OC.

Jak tego dowodem jest sprawa Ds. 1177/13 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu i po dwadzieścia tysięcy spraw o spowodowanie wypadków, każdego roku.

Przez umorzenie śledztwa w sprawie PO IV Ds.7.2021/sw na podstawie stwierdzenia, że **czyn z art. 231 § 1 i 2 kk. nie stanowi znamion czynu zabronionego**, Prokurator Zbigniew Fafera dał jasny dowód, że prokuratorzy i inni funkcjonariusze państwowi nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za nadużywanie uprawnień i niedopełnienie obowiązków, i nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za ukrywanie dowodów winy i za obronę przestępców, nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za tworzenie fałszywych dowodów na oskarżenia niewinnych osób. Z naruszeniem art. 7, art. 32, art. 38, art. 42 i innych Konstytucji RP, art. 2, art. 5 i innych kpk. art. 231 kk. art. 233 do 236 kk. art. 239 i innych kk. mogą, dowolnie bez ponoszenia żadnej odpowiedzialności, oskarżać niewinnych poszkodowanych i bezkarnie bronić drogowych zabójców i wszystkich przestępców.

To stanowi, że § 153, § 156, § 216, § 221 pkt. 2 i inne Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, pozwala a wręcz mobilizuje, na dowolne manipulacje dowodami i tworzenie fałszywych dowodów na potrzeby, ustawiania każdej sprawy, pozwala na dyskryminację i różne traktowanie różnych osób, a w następstwie pozwala na bezkarnie dokonywanie różnych przestępstw, w tym przestępstw z art. 148 kk. 173 kk. 177 kk. i wszystkich innych określonych w kodeksie karnym.

Pozwala na uzależnianie śledztwa od uzyskania korzyści majątkowych, z naruszeniem art. 228 kk. i innych.

To stanowi, że każdy kto ma wpływy i posiada pieniądze na łapówki może popełniać każde przestępstwa, z art. 148 kk. 173 kk. 177 kk. i wszystkich innych określonych w kodeksie karnym i nie ponosi żadnej odpowiedzialności, gdy inni obywatele którzy nie posiadają wpływów ani pieniędzy na łapówki, są skazywani na najwyższe kary, 25 lat i dożywotniego więzienia za przestępstwa których nie popełnili albo za przestępstwa popełnione przez innych przestępców, którzy mają wpływy i pieniądze na łapówki.

Jak np. sprawa Tomasza Komendy i setki innych spraw, które nie są podane do publicznej wiadomości.

To stanowi, że § 153, § 156, § 216, § 221, 253 i § 256 i inne Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, jest niezgodne z art. 7 i art. 32 ust. 1 i 2 z art. 38, z art. 42 ust. 3, i innych Konstytucji RP. jest niezgodne z art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk, z art. 170. § 2. kpk. i inne kpk, jest niezgodne z art. 231 § 1 i 2 kk, z art. 233 § 1 i 4 kk. z art. 234 kk, z art. 235 kk. z art. 236 kk. z art. 239 kk, i z innymi kk.

Art. 7. Konstytucji RP. jasno mówi:

Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Art. 45. ust. 1 Konstytucji RP.

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Art. 77 ust. 2 Konstytucji RP. jasno mówi:

2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro.

§ 253. pkt. 1. jedynie marginesowo określa, że: - Postanowienie o podjęciu na nowo umorzonego śledztwa, lub dochodzenia należy wydać niezwłocznie po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że umorzenie postępowania było niezasadne.

Natomiast § 253. pkt. 1 rozporządzenia nie określa żadnych okoliczności, wskazujących, że umorzenie postępowania było niezasadne.

Brak takiego określenia okoliczności, wykorzystują prokuratorzy i sędziowie i stosują zasadę, że jeżeli ustawa nie określa okoliczności wskazujących, że umorzenie postępowania było niezasadne, to należy stosować zasadę, że żadne okoliczności nie wskazują, że umorzenie postępowania było niezasadne i z naruszeniem art. 77 Konstytucji RP. i z nadużyciem § 256 rozporządzenia odmawiają wznowienia śledztwa a kolejne wnioski o wznowienie śledztwa wyrzucają do kosza, bez zapoznania się z treścią wniosku i bez udzielenia odpowiedzi wnoszącemu.

To powoduje potrzebę wprowadzenia proponowanych zmian do § 253 rozporządzenia, gdyż tylko wprowadzenie proponowanych i innych zmian zmusi prokuratorów i sędziów do zapoznania się z treścią wniosków, o wznowienia śledztwa i do wznowienia śledztwa zgodnie z art. art. 77 Konstytucji RP. z § 253 rozporządzenia a w przypadku odmowy wznowienia śledztwa zmusi prokuratorów i sędziów do udzielenia logicznej i zrozumiałej odpowiedzi i do sporządzenia logicznego i zrozumiałego uzasadnienia, na odmowę wznowienia.

Art. 77 ust. 2 Konstytucji RP. jasno mówi:

2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

§ 253. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, jasno mówi:

1. Postanowienie o podjęciu na nowo umorzonego śledztwa lub dochodzenia należy wydać niezwłocznie po ujawnieniu okoliczności wskazujących, że umorzenie postępowania było niezasadne.

2. Do podjęcia na nowo umorzonego postępowania nie jest wymagane ujawnienie się nowych faktów lub dowodów.

Natomiast § 256 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, jest w całości sprzeczne i niezgodne z art. 77 Konstytucji RP. z § 253 ww. rozporządzenia.

§ 256 ww. rozporządzenia, w obecnej treści pozwala z naruszeniem art. 77 Konstytucji RP i z naruszeniem § 253 ww. rozporządzenia, na wyrzucanie do kosza każdego wniosku o wznowienie, czym stanowi, że § 253 ww. rozporządzenia, w całości traci moc regulaminową i prawną.

To stanowi, że § 256 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, nie reguluje postępowania prokuratury, ale z naruszeniem art. 7 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP. pozwala na dowolne odmowy wznowienia śledztwa, bez podania żadnego uzasadnienia i pozwala na wyrzucanie do kosza wszystkie kolejne wnioski o wznowienie, bez zapoznania się z treścią wniosku i bez udzielania odpowiedzi wnoszącemu o wznowienie. Pozwala na uzależnianie wznowienia od uzyskania korzyści majątkowych, z naruszeniem art. 228 kk.

To stanowi, że § 256 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości, z naruszeniem art. 45 Konstytucji RP, odbiera prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd i z naruszeniem art. 77 Konstytucji RP, zamyka drogę sądową dochodzenia naruszonych praw i wolności. *Jak w sprawie Ds. 1177/13 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu.*

Art. 32. Konstytucji RP.

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Natomiast § 256 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, nie reguluje postępowania prokuratury, ale pozwala z naruszeniem art. 7 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, na wznowienie śledztwa w dowolnie wybranych sprawach a w innych pozwala na kolejne odmowy wznowienia bez podania żadnego uzasadnienia i na wyrzucanie do kosza kolejnych wniosków o wznowienie bez zapoznania się z treścią wniosku i bez udzielania odpowiedzi wnoszącemu o wznowienie. *Jak w sprawie Ds. 1177/13*

To stanowi, że § 256 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości, z naruszeniem art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, z naruszeniem art. 327, 328, art. 540 do 545 i inne KPK pozwala na dowolne traktowanie i na dyskryminację wnoszących o wznowienie i pozwala na uzależnianie wznowienia od uzyskania korzyści majątkowych, z naruszeniem art. 228 kk.

Art. 38. Konstytucji RP.

Rzeczpospolita Polska zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia.

Natomiast § 153, § 156, § 216. § 221 ust. 2, § 253. § 256 ust. 1 do 3 i inne Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, nie reguluje postępowania prokuratury, ale z naruszeniem art. 7 i art. 32 ust. 1 i 2 z art. 38; z art. 42 ust. 3, i innych Konstytucji RP, z naruszeniem art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk i inne kpk, z naruszeniem art. 231 § 1 i 2 kk, z art. 233 § 1 i 4 kk, z art. 234 kk, z art. 235 kk, z art. 236 kk, z art. 239 kk, i z innymi kk, pozwala na dowolne gromadzenie dowodów na potrzeby obrony i na ukrywanie dowodów winy podejrzanych, drogowych zabójców i jednocześnie pozwala na gromadzenie i tworzenie fałszywych dowodów i na fałszywe oskarżenia poszkodowanych, zabitych w wypadkach niewinnych ofiar a przez kolejne odmowy wznowienia śledztwa umorzonego z naruszeniem art. 177 § 1 i 2 kk. na podstawie stwierdzenia, że: **czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. tj. powodowanie wypadków i zabijanie ludzi nie stanowi znamion czynu zabronionego.**
Jak - sprawa Ds. 1177/13.

Stanowi, że § 153, § 156, § 216. § 221 pkt. 2, § 253. § 256 pkt. 1 do 3 i inne Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, w obecnej treści, nie reguluje postępowania prokuratury, ale zapewnia pełną obronę drogowym zabójcom za powodowanie wypadków i za zabijanie kolejnych ofiar i pozwala na uzależnianie wznowienia od uzyskania korzyści majątkowych, z naruszeniem art. 228 kk.

Jest to jasny dowód, że § 153, § 156, § 216. § 221 pkt. 2, § 253. § 256 pkt. 1 do 3 i inne ww. Rozporządzenia, stanowi że obecnie w Polsce, podobnie jak przed kilkuset laty w Ameryce na dzikim zachodzie, każdy może zabić jedną lub wiele osób i nie ponosi za to żadnej odpowiedzialności.

Wystarczy że, za narzędzie zabójstwa użyje zastawu ciężarowego lub innego pojazdu posiadającego ubezpieczenie OC.

To stanowi że § 153, § 156, § 216, § 221, § 253, § 256 i inne Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, które to rozporządzenie podpisał Minister Sprawiedliwości Zbigniew Ziobro, nie zapewnia żadnemu człowiekowi prawnej ani żadnej innej ochrony życia, a tym samym jest niezgodne z Art. 38. Konstytucji RP.

W rozmowach z zawodowymi prawnikami jak również w Internecie panują powszechnie znane wypowiedzi, że każdą sprawę da się ustawić, trzeba tylko wiedzieć z kim i w jaki sposób należy porozmawiać. Na pytanie czy mogą to załatwić – porozmawiać z właściwymi osobami, odpowiadają, że: da się to załatwić i zaznaczają – ale to będzie kosztowało. Panują powszechnie znane wypowiedzi, że wszyscy biorą i nie ma takiego co by nie wziął, trzeba tylko wiedzieć kiedy, komu i w jaki sposób dać w łapę.

Co jest jasnym dowodem, że w polskich sądach i we wszystkich polskich urzędach kwitnie korupcja i łapownictwo. Trzeba tylko wiedzieć kiedy, komu i w jaki sposób dać w łapę.

Potwierdza to Międzynarodowa organizacja antykorupcyjna Transparency International.

W załączeniu wydruk strony Internetowej.

To powoduje, że w więzieniach jest pełno drobnych złodziejasków odsiadujących wysokie kary za kradzież jednego batonika w supermarkecie, za znieważenia i za pomówienia bogatych, a bogacze bezkarnie wykorzystują i okradają biednych, wyrzucają ich z własnych mieszkań na bruk w środku zimy przy panującej pandemii covidowej, wyłudniają miliony zł. od biednych ludzi i od Skarbu Państwa a nawet napadają i zabijają biednych i nie ponoszą za to żadnej odpowiedzialności. Jak np. sprawa zabójstwa naszego ukochanego syna i brata Rafała.

Przez 8 lat sprawca wypadku i zabójstwa naszego syna nie poniósł żadnej odpowiedzialności, a zakład ubezpieczeń "TUW" z pomocą prokuratorów i sądów uzyskał korzyści majątkowe na ustawową sumę 6260000 euro, tj. ponad 30 milionów zł. plus drugie tyle z ustawowych odsetek jakie zakład ubezpieczeń "TUW" zarobił od niewypłaconego nam odszkodowania. Takich i podobnych spraw występuje około 40 tysięcy w ciągu jednego roku.

Z pomocą prokuratorów i sądów, w ponad 20 tysiącach sprawach w ciągu jednego roku, za spowodowanie wypadku, zawsze są obwiniani poszkodowani, którzy ponoszą większe szkody a w wypadkach, gdy są osoby zabite, zawsze są obwiniane ofiary, które zostały zabite w wypadkach jak w sprawie Ds. 1177/13 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu.

Jak w sprawie Ds. 1177/13 prokurator Magdalena Chuda, w całości zignorowała wszystkie dowody świadczące o winie podejrzanego że to podejrzany kierowca zestawu ciężarowego ubezpieczony w „TUW” który nie zastosował się do przepisów, z art. 3, 16, 17, 22, 23 i inne kodeksu drogowego, z rozpędu, bez zachowania żadnej ostrożności, wyjechał z nie oznakowanej, ukrytej za płotem i zaroślami, drogi gruntowej – z pola, maksymalnie zjechał na lewą stronę skrzyżowania, najechał na prawidłowo stojący na poboczu drogi głównej samochód osobowy i zabił kierowcę tego samochodu osobowego naszego syna i brata iak, to stanowi dostateczne podstawy do stwierdzenia, że to kierowca zestawu ciężarowego w stu procentach jest winien spowodowania wypadku w dniu 19,12,2013 r. Wyrządził poszkodowanemu szkody materialne, szkody na zdrowiu i zabił tego kierowcę samochodu osobowego, które to szkody podlegają naprawieniu przez Towarzystwo „TUW”.

Natomiast w w/w okolicznościach zaistnienia wypadku, jak również w sytuacji braku jakichkolwiek wątpliwości, że przez okres ponad sześć lat postępowania w sprawie cywilnej i przez osiem lat, prokuratura ani sądy nie zgromadziły żadnych dowodów, jak również sądy ani prokuratura nie przedstawiły żadnych podstaw prawnych do wskazania, że kierujący samochodem Opel Vectra, , który zatrzymał swój samochód na prawym poboczu drogi głównej przed wyjeżdżającym na oślep z ukrytej drogi z pola - zestawem ciężarowym, w jakikolwiek sposób przyczynił się do spowodowania tego zdarzenia.

To stanowi brak jakichkolwiek podstaw prawnych ani dowodowych do wskazania, że kierujący samochodem Opel Vectra, , w jakikolwiek sposób przyczynił się do zaistnienia tego wypadku.

Po sześciu miesiącach bezskutecznego szukania dowodów niewinności podejrzanego sprawcy wypadku w następstwie braku takich dowodów, prokurator Magdalena Chuda, umorzyła śledztwo na podstawie stwierdzenia , że czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. tj. spowodowanie wypadku i zabójstwo jednej lub kilku osób, nie stanowi znamion czynu zabronionego.

To stanowi, że należy skreślić obecną treść art. 177 § 1 i 2 kk. i zastąpić taką treścią jaką stosują prokuratorzy i sędziowie w sprawie Ds. 1177 i w ponad dwudziestu tysiącach spraw w ciągu jednego roku, i zastąpić treścią:

Art. 177. § 1. Kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1,

Nie popełnia czynu zabronionego.

§ 2. Jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca,

Nie popełnia czynu zabronionego.

§ 3. Jeżeli pokrzywdzonym jest wyłącznie osoba najbliższa, ściganie przestępstwa określonego w § 1 nie następuje.

Takie brzmienie art. 177 § 1, i 2 kk. prokurator Magdalena Chuda przyjęła za podstawę do umorzenia śledztwa w sprawie Ds. 1177/13 a kolejni prokuratorzy i sędziowie, przez ponad osiem lat z nadużyciem § 256 i z niedopełnieniem obowiązków określonych w § 253 ww. Rozporządzenia, odmawiają wznowienia śledztwa umorzono na podstawie stwierdzenia że czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. tj. powodowanie wypadków i zabijanie ludzi nie stanowi znamion czynu zabronionego, czym wskazują, że w ich ocenie należy zmienić treść art. 177 § 1 i 2 kk. na wyżej wymienioną treść, jak to wynika z treści jaką stosują prokuratorzy i sędziowie w sprawie Ds. 1177/13 i w dwudziestu tysiącach innych spraw każdego roku.

Są to dowody, że w ciągu jednego roku zakłady ubezpieczeniowe z pomocą sędziów i prokuratorów czerpią korzyści majątkowe na ustawową sumę ponad 150 miliardów euro z niewypłaconych odszkodowań i drugie tyle z odsetek od niewypłaconych odszkodowań, które to korzyści najprawdopodobniej są wyprowadzane do rajów podatkowych i innych bogatych krajów, a zabici w wypadkach na polskich drogach leżą w grobach a ich zabójcy chodzą wolni, powodują kolejne wypadki i bezkarnie zabijają kolejne ofiary i są to dowody największej afery korupcyjnej w Polsce. Ale polscy prokuratorzy i sędziowie, nie posiadają wiedzy aby zobaczyć taką aferę i zapobiec dalszemu okradaniu biednych, poszkodowanych i Skarbu Państwa.

Powszechnie jest znane powiedzenie, że Temida jest ślepa.

Jak wynika z postępowania Sądów a dokładniej, sędziów, prokuratorów, policjantów i innych funkcjonariuszy, to należy stwierdzić, że faktycznie cały nasz wymiar NIE-sprawiedliwości jest ślepy, gdyż sędziowie, prokuratorzy i inni funkcjonariusze w ogóle nie widzą żadnych dowodów, nie potrafią dokonać żadnej logicznej ani zrozumiałej oceny żadnego dowodu, nie potrafią dokonać żadnych logicznych ani zrozumiałych ustaleń, a jedynie dają nieograniczoną wiarą w każde kłamstwo, w każde matactwo w każde fałszywe oskarżenia i nie widzą żadnych dowodów świadczących o niewinności niewinnych najczęściej poszkodowanych osób. Nie widzą żadnych dowodów świadczących o winie podejrzanych sprawców przestępstwa, a swoje postępowania ograniczają do przyklepania wyroków napisanych przez biegłych, przez podejrzanych lub przez ich obrońców, na które to wyroki nie potrafią w żaden sposób napisać żadnego logicznego ani zrozumiałego uzasadnienia albo ich uzasadnienia są nielogiczne, niezrozumiałe sprzeczne z prawem naturalnym i z prawem stanowionym, są sprzeczne same w sobie, z materiałem dowodowym z wyliczeniami i z logicznym myśleniem. Hańbią sędziów, prokuratorów i cały wymiar NIE-sprawiedliwości, gdyż postępowanie sądów i prokuratorów jak wyżej, nie można nazwać wymiarem sprawiedliwości.

Biegli z nadużyciem uprawnień przywłaszczają sobie prawa sądu, prawa ustawodawcy. Stosują własne prawo stanowione i własne prawo naturalne. Zamiast opinii wystawiają, najczęściej fałszywe wyroki, którymi skazują niewinnych i bronią sprawców i przestępców.

Na uzasadnienie swych opinii, a dokładniej bezprawnie wydanych wyroków nie potrafią napisać żadnego uzasadnienia albo uzasadnienie jest nielogiczne, niezrozumiałe sprzeczne z prawem naturalnym i z prawem stanowionym, są sprzeczne same w sobie, z materiałem dowodowym z wyliczeniami i z logicznym myśleniem. Hańbią sędziów, prokuratorów i cały wymiar NIE-sprawiedliwości, gdyż sędziowie i prokuratorzy ograniczają swe postępowanie do przyklepania wyroku, napisanego przez biegłych na które nie potrafią napisać żadnego uzasadnienia albo, kopiuje fragmenty uzasadnienia napisanego przez biegłych.

Każda opinia, każdy dowód, nie potwierdzony innymi dowodami nie jest wiarygodnym dowodem w sprawie i może być przyjęty tylko jako prywatna wypowiedź osoby wypowiadającej.

Każde umorzenie śledztwa na podstawie twierdzenia że czyn z art 177 § 1 i 2 kk nie stanowi znamion czynu, zabronionego, gwarantuje całkowitą bezkarność drogowym zabójcom za zabijanie ludzi w Polsce, nie zapewnia żadnemu człowiekowi żadnej ochrony życia i jest to rażące łamanie art 38 Konstytucji RP.

Natomiast każda odmowa wznowienia śledztwa zamyka drogę sądową dochodzenia naruszonych wolności i praw i jest to rażące łamanie art. 77 Konstytucji RP

I jest to dowód że w Polsce nie ma żadnego wymiaru sprawiedliwości, a jedynie jest skorumpowany wymiar NIE-sprawiedliwości, gdzie sędziowie, prokuratorzy, policjanci a szczególnie biegli, opłacani przez skarb Państwa, rażąco łamią art. 38 Konstytucji RP zawzięcie bronią drogowych zabójców a prokuratorzy i sądy ograniczają swoje postępowanie do przyklepania wyroków napisanych przez skorumpowanych biegłych i umarzają śledztwa na podstawie stwierdzenia że czyn z art 177 § 1 i 2 kk to jest spowodowanie wypadku i zabójstwo jednej lub wielu osób nie stanowi znamion czynu zabronionego.

Jak sprawa Ds 1177/13.

Czym dają dowód że w Polsce każdy może bezkarnie zabijać kolejne ofiary.

Wystarczy że za narzędzie zbrodni użyje pojazdu posiadającego ubezpieczenie OC. Najlepiej ogromnego zestawu ciężarowego

Takimi postępowaniami jak wyżej, sędziowie, prokuratorzy a szczególnie biegli, udzielają pomocy zakładom ubezpieczeń OC w czerpaniu korzyści majątkowych na ustawową sumę 6 260 000 euro tj. ± 30 milionów zł. Od jednego wypadku co w skali rocznej gdy występuje ponad 20 tysięcy wypadków, zakłady ubezpieczeń OC z pomocą (polskiego wymiaru NIE-sprawiedliwości) czerpią korzyści majątkowe na sumę ponad 150 miliardów euro, które najprawdopodobniej są wyprawdane z polski do innych bogatych krajów. Najczęściej stosowanym uzasadnieniem sądów i prokuratorów jest że: sąd dał wiarę w opinię biegłego, bez podania dowodów na potwierdzenie wiarygodności tej opinii i nie dał wiary w inne dowody wniesione do sprawy przez stronę, na której szkodę świadczy opinia, będące w sprzeczności z wydaną opinią. W uzasadnieniach piszą różne fałszywe twierdzenia, sprzeczne z prawem naturalnym i z prawem stanowionym, sprzeczne same w sobie, z materiałem dowodowym, sprzeczne z wyliczeniami i z logicznym myśleniem.

Jak na przykład, że czyn z art. 177§1 i 2 k.k. tj. **powodowanie wypadków i zabijanie ludzi nie stanowi znamion czynu zabronionego.** - Sprawa Ds. 11/77/13 PR. w Gostyniu

Że samochód osobowy jechał z prędkością ponad 800 km/h - Sprawa XIII.C/157/16 SO w Poznaniu
I wiele innych wypowiedzi hańbiących sądy i cały wymiar NIE-sprawiedliwości.
Są to dowody, że jest konieczne wprowadzenie proponowanych i wielu innych zmian do ww. Rozporządzenia ale też do KPK, do KPC, do KK, do KC i do wszystkich ustaw regulujących postępowanie całego wymiaru NIE-sprawiedliwości na takie aby przywrócić godność wymiaru i można było nazywać "Polski Wymiar sprawiedliwości".
Prawdziwi przestępcy wynajmują drogich obrońców, którzy użyją nie tylko swej wiedzy ale w przede wszystkim wpływów i ustawień do obrony swego klienta, gdy biedni poszkodowani są skazywani na podstawie fałszywych dowodów i fałszywych oskarżeń na długie lata więzienia za przestępstwa popełnione przez bogatych przestępców.

Obecne wprowadzane zaostżenia dyscyplinarne sędziów i prokuratorów, nie spełniają celu przywrócenia i sprawiedliwości ale daje podstawę do jeszcze większej korupcji, gdyż sędziowie, prokuratorzy, pośrednicy w przekazywaniu łapówek i inni uzależniają ustawienia spraw od co raz większych łapówek. Zaostżenia dyscyplinarne wykorzystują za podstawę do czerpania co raz większych korzyści majątkowych.
Jest powszechnie znane, że najbliżsi koledzy zawsze bronią swych kolegów; jak na przykład w Senacie większość senatorów z koalicji PO zawzięcie bronią senatora Grodzkiego. Tak samo w sądach w prokuraturach, w policji i wszędzie gdzie zachodzi taka potrzeba, bliscy koledzy zawsze będą bronić swę koleżanki i swych kolegów.
Dlatego aby odpowiedzialność dyscyplinarna osiągała jakikolwiek skutek należy wprowadzić odpowiedzialność zespołową, gdzie wyłączenie jednego funkcjonariusza skutkuje wyłączeniem wszystkich funkcjonariuszy całego wydziału, a sprawa z urzędu zostaje przekazana do innego niezależnego wydziału.

To powoduje, że w sytuacji wniesienia wniosku o wyłączenie zostaje wyłączony sędzia i cały wydział a sprawa zostaje przekazana do innego sądu. Gdyż sędzia lub inny funkcjonariusz co do którego wniesiono o wyłączenie, staje się stroną i nie zapewnia bezstronności i nie spełnia warunków określonych w art. 45 Konstytucji RP.

Dlatego każdy wniosek o wyłączenie nie może być rozpatrywany przez funkcjonariuszy z którymi sędzia lub prokurator utrzymuje bliskie kontakty, ale musi być rozpatrywany przez sąd dyscyplinarny w co najmniej trzyosobowym składzie.

Wniosek o wyłączenie sędziego lub prokuratora musi skutkować wyłączeniem od orzekania całego wydziału a sprawa musi zostać przekazana do rozpatrzenia do innego wydziału, możliwie najbliższego właściwego dla miejsca zamieszkania poszkodowanych.

To w pełni uzasadnia konieczność wprowadzenia proponowanych zmian do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, przez dodanie do § 153, § 156, § 216, § 221, § 253 i § 256 proponowanych na wstępie i wielu innych zmian.

To stanowi, że Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury Kodeks karny, Kodeks cywilny i inne ustawy regulujące postępowanie funkcjonariuszy publicznych są niezgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1. z art. 77 ust. 2 i z innymi Konstytucji RP. i podlegają zaskarżeniu do Trybunału Konstytucyjnego.

W załączeniu przesyłam odpis pisma z dnia 30 stycznia 2017 roku, „Petycja” do Premiera, która została przekazana do biura Ministra sprawiedliwości.

Ta petycją wnosiłem o dokonanie zmian w kodeksie postępowania karnego.

W odpowiedzi pismem z dnia 08,08,2017 r. Pan Wojciech Ulitko przekonuje, że nie ma podstaw do wprowadzania żadnych zmian w kpk. i w sposób dowolny przedstawia powszechnie stosowaną dowolną interpretację przepisów kpk.

Zadnym wątkiem nie zauważa że obecne przepisy kpk. są niezgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1. z art. 77 ust. 2 i z innymi Konstytucji RP. że z naruszeniem art. 77 ust. zamyka drogę dochodzenia naruszonych wolności i praw.

Przekonuje, że każdy może sobie dowolnie interpretować przepisy prawa jak w odpowiedzi Pan Ulitko, Przekonuje że: nie można wzruszyć prawomocnie umorzonego lub zakończonego śledztwa lub postępowania, czym przekonuje, że prawomocnie umorzone lub zakończone śledztwo lub postępowanie, ostatecznie zamyka drogę dochodzenia naruszonych praw lub wolności, co jest w całości niezgodne z art. 7 z art. 77 z innymi Konstytucji RP.

Pan Ulitko, Przekonuje że: nie można wszczynać śledztwa a wszczęte należy umorzyć w sprawach o spowodowanie śmierci jednej lub wielu osób, gdyż nie można prowadzić śledztwa gdy nieżyją jedna lub więcej osób uczestniczących w zdarzeniu.

W ten sposób Pan Ulitko przekonuje, że: w sprawach gdy nieżyją jedna lub więcej osób uczestniczących w zdarzeniu. nie można wszczynać śledztwa a wszczęte należy umorzyć, przeciwko winnym zabójstwa, przeciwko podejrzany o zabójstwo, lub przeciwko sprawcom o spowodowanie śmierci jednej lub wielu osób.

W ten sposób Pan Ulitko przekonuje że Rzeczpospolita Polska nie zapewnia żadnemu człowiekowi prawnej ani żadnej ochrony życia i z naruszeniem art. 38 Konstytucji RP przekonuje że w Polsce każdy może dowolnie zabijać jedną lub wiele osób i nie ponosi za to żadnej odpowiedzialności, gdyż nie można prowadzić śledztwa gdy nieżyją jedna lub więcej osób uczestniczących w zdarzeniu.

Jak sprawa Ds. 1177/13 Prokurator Magdalena Chudą, z naruszeniem prawa art. 7 art 38 Konstytucji z naruszeniem art 177 § 1 i 2 kk. umorzyła śledztwo na podstawie stwierdzenia że: czyn z art. 177 § 1 i 2 kk. tj. jest spowodowanie wypadku i zabójstwo jednej lub wielu osób nie stanowi znamion czynu zabronionego. Czym dała dowód że w Polsce każdy może zabijać kolejne osoby.

Wystarczy że za narzędzie zbrodni użyje pojazdu posiadającego ubezpieczenie OC, Najlepiej ogromnego zestawu ciężarowego.

Są to wystarczające dowody do wniesienia skargi do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją omawianego Rozporządzenia, Ustawy – KPK, KPC i innych ustaw, gdyż praktycznie w każdej ustawie znajdują się zapisy niezgodne z Konstytucją RP. lub pozwalające na dowolną interpretację niezgodną z Konstytucją RP.

Jak w omawianym Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Jak w ustawie w KPK, jak to przedstawia Pan Ulińko w piśmie z dnia 08,08,2017 r. i jak w ustawie - KPC i w innych.

To stanowi, że jest konieczne wprowadzenie proponowanych i wielu innych zmian, w omawianym rozporządzeniu i w ustawach KPK, KPC i w innych na takie, aby egzekwowały na sędziach, prokuratorach, policjantach i wszystkich innych urzędnikach, postępowanie na podstawie i zgodnie z prawem, zgodnie z Konstytucją i z ustawami. Aby każde śledztwo i dalej postępowanie było przeprowadzone zgodnie z Konstytucją RP i z ustawami z art. 2 i innymi kpk. miało na celu: – aby sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności.

Są to dowody które wskazują potrzebę wprowadzenia proponowanych i wielu innych zmian w ww. Rozporządzeniu, ale również w KPK w KPC, w KK, KC i w całym wymiarze NIE-sprawiedliwości na takie prawo aby polski wymiar NIE-sprawiedliwości, można było nazywać, **wymiarem sprawiedliwości.**

Mam nadzieję, że w tej sprawie Minister Sprawiedliwości dokładnie zapozna się z moim piśmie, wykaże się wiedzą, logicznym i zrozumiałym myśleniem na miarę swego wykształcenia, tytułów naukowych, stanowiska Ministra Sprawiedliwości i wprowadzi proponowane i inne zmiany do rozporządzenia i innych ustaw na takie aby były zgodne z Konstytucją RP, z prawem naturalnym, z logicznym i zrozumiałym myśleniem, na takie aby były zrozumiałe również dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej.

Na takie aby uniemożliwiały dowolne interpretacje na potrzeby obrony groźnych przestępców i do skazywania niewinnych osób. Gdyż tylko przez jasne i zrozumiałe zapisy prawa można ograniczyć samowolę sędziów, prokuratorów i innych funkcjonariuszy i zmusić do postępowania na podstawie i zgodnie z prawem.

Jeżeli Minister Sprawiedliwości nie znajdzie podstaw do dokonania proponowanych i innych zmian do omawianego rozporządzenia na takie aby znowelizowane rozporządzenie było zgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1, z art. 77 ust. 2 i z innymi Konstytucji RP. będę zmuszony, zgodnie z art. 79 ust, 1 Konstytucji RP. skierować skargę do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie, że Ustawa, Kodeks postępowania karnego, oraz Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, są niezgodne z art. 7, z art. 32 ust. 1 i 2, z art. 38, z art. 42 ust. 3, z art. 45 ust. 1. z art. 77 ust. 2 i z innymi Konstytucji RP.

Są niezgodne z art. 2 § 1 i 2 kpk, z art. 4 kpk, z art. 5 § 1 i 2 kpk, z art. 6 kpk, z art. 7 kpk i z innymi kpk.

Są niezgodne z art. 148 § 1 i 2 kk, z art. 173 § 1 i 3 kk, z art. 177 § 1 i 2 kk, z art. 231 § 1 i 2 kk, z art. 233 § 1 i 4 kk, z art. 234 kk, z art. 235 kk, z art. 236 kk, z art. 239 kk, i z innymi kk.

W związku z powyższym wnoszę jak wyżej.

W załączeniu:

1. Płyta CD z dowodami do sprawy Ds. 1177/13
2. Petycja do Premiera z dnia 30,01,2017 r.
3. Wydruk strony Internetowej.